

Innlegg til panelsamtale 31.oktober 2017,

HEL-konferansen/Diakonikonferansen

Det kristne menneskesynet innebærer at vi ALLE mennesker er skapt som en helhet og i Guds bilde med en uendelig verdighet.

Verdigheten er lik uansett tro, livssyn, funksjonsnivå osv. Denne verdigheten er ovenfor Gud urokkelig, men gjenspeiler vi som kirke denne verdigheten i møte med alle mennesker og tar vi vare på Hele mennesket? Vi som kirke kan være med å krenke og reise opp mennesket!

Jeg tenker det er viktig å ha dette bakgrunnsteppe når vi ser på dette viktige temaet her i dag.

Vi som kirke sier dette med ord, men vi har et stykke vei å gå før dette gjennomsyres alt vi gjør, våre handlinger, kirkerom og fellesskap. Vi må jobbe for at vår kirke skal bli diakonal i Alt!

Reformasjonen var bra på mange måter, men ved at det ble nåden alene igjennom ordet, fikk også dette kanskje en slagside ved å utelukke de visuelle uttrykk. Kirken er på god vei til å få dette inn igjen sammen med ordet, men vi har ennå mye arbeid å gjøre. Paradokset ble at nåden skulle bli tilgjengelig for alle, men ble den det? Skal vi være en troverdig kirke må dette gjøres i ord og handling! Og et nært og godt samarbeid mellom alle prosesjoner i kirka er helt nødvendig!

Vi må gjøre alle kirkebygg tilgjengelige fysisk, og om nødvendig stå opp og krangle med riksantikvaren og ikke gi oss!! Vi må legge til rette gudstjenester og andre aktiviteter utenfor kirkebygget slik at

det er tilgjengelig for alle! Kirken må favne dagene i mellom dåpen og begravelsen, da blir vi alle båret likt inn i kirken...i vår dåpskjole og kiste..

Vi må samarbeide tett med kommunen, samarbeidsavtalen gir oss en unik mulighet til det. Vi må ha en nær relasjon til f eks. soneleder og ansatte ved boliger.

-I Trondheim har vi fått til Sansegudstjenester og Høsttakkefest hvor beboere fra bofellesskap deltar i prosesjon, tekstlesing osv og vi bruker f. eks, lukt av lavendel, musikk med forskjellige instrumenter, prekenen er kort, lite ord sammen med skuespill, vi går rundt med bønnevandrings- elementene og velsignelsen blir lest sammen med blåsebobler utover menigheten 😊 og det avsluttes med Kirkepizza...Dette har ført til at de fleste ikke vil dra igjen etter gudstjenesten, de vil være i kirka!

Vi må også gå ut og være der hvor mennesker bor og lever sine liv! Da må vi være frimodig å invitere oss selv inn i boliger og andre hjem!

-Det er også startet opp tilrettelagt pilgrimsvandring/bønnevandring som er tilgjengelig for alle, også for rullestolbrukere.. etter to år med dette har dette vært en suksess.

Til slutt vil jeg fortelle en historie der hvor en nyutdannet ung prest kom hjem til hjembygda. Etter mange år møtte han tilfeldig en som han kjente fra barndommen som var preget av nedsatt kognitiv funksjonshemming og funksjonsevne. Han var ærlig ovenfor meg og sa « jeg tenkte at her må jeg gå bort å vise at jeg bryr meg... og ta vare på denne mannen.» Det som skjer i møte er at den andre som favner den unge presten med en god varm klem og inviterer han hjem til seg... så ekte og uten forbehold! Presten sier videre... det hele ble snudd på hodet...det ble jeg som ble ivaretatt og møtt

Vi må også reise oss som kirke ang. sorteringsholdningen av det ufødte liv. Dette er viktig i denne debatten også og der har jeg mye å si, men velger og ikke gå inn i dette nå pga. tidsbegrensning.. men må nevne det!

Vårt kall som en diakonal kirke er gjensidighet, vi skal møte og romme hverandre! Jeg tror det er vi såkalte funksjonsfriske som får mest igjennom de som har bevart barneegenskapene sine mye bedre i møte med seg selv, andre mennesker og i møte med Gud! Det er dette Jesus innbyr oss til... og bli som barn igjen og være ulike grener i det store felleskapet!